

Istuin hiljaa sairaalasängyn vieressä. Seurasin miten nopeasti elämä pystyi ihmisestä niin kylmästi lähtemään. Pidin mieheni vapisevasta kädestä kiinni hänen viimeisinä minuutteinaan. En päästänyt irti, vaikka tiesin että pian pitäisikin, vaan pysyin urheasti hänen rinnallaan. Aikaa ei ollut kauan. Syöpä oli hiljalleen alkanut levitä mieheni sisällä uudestaan. Olimme kaikki toivoneet syövän lähtemistä lääkityksellä. Se oli lähtenytkin, mutta oli alkanut uudelleen. Odotimme kaikki jo ihmeen tapahtuneen, kunnes suru-uutiset kerrottiin meille. Viimeiset kyyneleni putosivat sängyn reunalle. Mieheni siniset silmät katsoivat minuun ja hiljaa hän vaikeroi viimeiset sanansa. Viimein hän sulki silmänsä ja sanoi: "Minä rakastan sinua." Se oli koskettava lause. Yritin hymyillä hiukkasen kun sanoin hänelle takaisin: "Minäkin rakastan sinua." ja kumarruin antamaan miehelleni viimeisen lämpimän suudelman. Ei käynyt niin kuin yleensä saduissa. Hän ei herännyt maagisesti eikä muutakaan ihmettä tapahtunut. Hän makasi elottomana vieressäni. Nyt oli aika, päästää käteni irti, vaikka en olisi halunnutkaan. Kaikki muistoni mieheni kanssa tulvivat mieleeni, ja hymyilin nyt uskottavammin. Kun minäkin kuolisin, olisin aina mieheni kanssa ja rakkautemme kestäisi ikuisesti. Nyökkäsin vieressäni olevalle hoitajalle ja hän vetäisi johdot irti seinästä. Mieheni oli nyt poissa.